

Μ. Δευτέρα, Μ. Τρίτη, Μ. Τετάρτη (Schmemmann Alexander Protopresbyter (1921-1983))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αυτὲς οἱ τρεῖς ἡμέρες, τὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζει Μεγάλες καὶ Ἅγιες, ἔχουν, μέσα στὸν λειτουργικὸ κύκλο τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας, ἕναν καθοριστικὸ σκοπό. Τοποθετοῦν ὅλες τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες στὴν προοπτικὴ τοῦ Τέλους· μᾶς ὑπενθυμίζουν τὸ ἐσχατολογικὸ νόημα τοῦ Πάσχα.

Συχνὰ, ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα χαρακτηρίζεται σὰν περίοδος γεμάτη μὲ «ὠραιότατες παραδόσεις» καὶ «ἔθιμα», σὰν ξεχωριστὸ τμήμα τοῦ ἑορτολογίου μας. Τὰ ζοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν παιδική μας ἡλικία, σὰν ἕνα ἐλπιδοφόρο γεγονὸς ποὺ γιορτάζουμε κάθε χρόνο, θαυμάζουμε τὴν ὁμορφιὰ τῶν ἀκολουθιῶν, τὶς ἐπιβλητικὲς πομπὲς καὶ προσβλέπουμε μὲ κάποια ἀνυπομονησία στὸ Πασχαλινὸ

τραπέζι... Καὶ ὕστερα, ὅταν ὅλα αὐτὰ τελειώσουν, ξαναρχίζουμε τὴν κανονικὴ μας ζωὴ.

Ἀλλὰ, ἄραγε, καταλαβαίνουμε πῶς, ὅταν ὁ κόσμος ἀρνήθηκε τὸν Σωτήρα του, ὅταν ὁ Ἰησοῦς «ἤρξατο ἀδημονεῖν» καὶ ἔλεγε: «περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου» καὶ ὅταν πέθανε στὸ Σταυρό, τότε ἡ «κανονικὴ ζωὴ» σταμάτησε; Δὲν εἶναι πιά δυνατόν νὰ ὑπάρξει «κανονικὴ ζωὴ», γιατί ἀκριβῶς, αὐτοὶ ποὺ φώναζαν «Σταυρῶσον Αὐτόν!», αὐτοὶ ποὺ τὸν ἔφτυναν καὶ τὸν κάρφωναν στὸ Σταυρό, ἦταν... «κανονικοὶ ἄνθρωποι». Τὸν μισοῦσαν καὶ τὸν σκότωσαν, ἀκριβῶς γιατί τοὺς τάραξε, τοὺς χάλασε τὴν «κανονικὴ» ζωὴ τους. Καὶ ἦταν, πραγματικὰ, ἓνας τέλει «κανονικός» κόσμος, αὐτὸς ποὺ προτίμησε τὸ σκοτάδι καὶ τὸ θάνατο ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ... Μὲ τὸ θάνατο, ὅμως, τοῦ Χριστοῦ, ὁ «κανονικός» κόσμος καὶ ἡ «κανονικὴ» ζωὴ καταδικάστηκαν ἀμετάκλητα. Ἦ μάλλον, θὰ λέγαμε, ὅτι ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀληθινὴ, ἡ ἀνώμαλη φύση τους, ἡ ἀνικανότητά τους νὰ δεχθοῦν τὸ Φῶς· ἀποκαλύφθηκε ἡ τρομερὴ δύναμη τοῦ κακοῦ μέσα τους. «Νῦν κρίσις ἐστὶν τοῦ κόσμου τούτου· νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω» (Ἰω. 12, 31).

Τὸ Πάσχα σημαίνει τὸ τέλος «αὐτοῦ τοῦ κόσμου». Μὲ τὸ Θάνατο καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συντελέστηκε αὐτὸ τὸ τέλος, ποὺ μπορεῖ νὰ διαρκέσει ἑκατοντάδες αἰῶνες, χωρὶς νὰ ἀλλοιώνει τὴ φύση τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖο ζοῦμε σὰν «ἔσχατο καιρό». «Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α΄ Κορ. 7, 31).

Ἡ λέξη Πάσχα σημαίνει πέρασμα, διάβαση. Ἡ γιορτὴ τῆς Διάβασης (Πάσχα) ἦταν γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἡ ἐτήσια ἀνάμνηση ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς σωτηρίας τους· τῆς σωτηρίας σὰν πέρασμα ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τῶν Αἰγυπτίων στὴν ἐλευθερίαν, ἀπὸ τὴν ἐξορία στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ἦταν, ἐπίσης, ἡ προσδοκία τῆς τελικῆς διάβασης στὴ Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔγινε ἡ ἐκπλήρωση αὐτοῦ τοῦ Πάσχα, ἔγινε τὸ Πέρασμα. Αὐτὸς πραγματοποίησε τὴν τελικὴ διάβαση ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ, ἀπὸ τοῦτο τὸν «παλαιὸ κόσμον» στὸν «καινὸ κόσμον», στὸν «καινὸ χρόνο» τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς ἔδωσε καὶ σὲ μᾶς τὴ δυνατότητα γιὰ μία τέτοια διάβαση. Ζώντας «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ», μπορούμε ταυτόχρονα νὰ μὴν εἴμαστε «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», δηλαδὴ νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ στὸ θάνατο καὶ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ συμμετέχουμε στὸν «ἐπερχόμενο αἰῶνα». Γιὰ νὰ γίνει αὐτὸ, θὰ πρέπει καὶ ἐμεῖς ἐπίσης νὰ πραγματοποιήσουμε τὴ δική μας, τὴν προσωπικὴ διάβαση· νὰ καταδικάσουμε τὸν παλαιὸ Ἀδὰμ μέσα μας, νὰ «ἐνδυθοῦμε» τὸν Χριστὸ – αὐτὸ δηλαδὴ, ποὺ γίνεται στὸ βάπτισμα μὲ τὴν τριπλῇ κατάδυση καὶ ποὺ εἶναι σύμβολο θανάτου – καὶ νὰ ζήσουμε τὴν ἀληθινὴ ζωὴ ἐν Θεῷ...

Μόνον ἔτσι, τὸ Πάσχα δὲν γίνεται μία ἐτήσια ἀνάμνηση – ἱεροπρεπὴς καὶ ωραία –

γεγονότων τοῦ παρελθόντος. Ἀλλὰ εἶναι τὸ Γεγονὸς, ποῦ μᾶς προσφέρθηκε καὶ ἀποτελεσματικά μᾶς ἀποκαλύπτει, ὅτι ὁ παρὼν κόσμος μας, ὁ χρόνος μας, ἡ ζωὴ μας ἔφτασαν στὸ Τέλος τους καὶ ταυτόχρονα μᾶς ἀναγγέλλει τὴν Ἀρχὴ τῆς νέας ζωῆς...

Οἱ τρεῖς, λοιπόν, πρῶτες ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας ἔχουν σὰν σκοπὸ νὰ μᾶς παρουσιάσουν, σὰν πρόκληση, αὐτὸ τὸ ἐσχατολογικὸ νόημα τοῦ Πάσχα καὶ νὰ μᾶς προετοιμάσουν νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ νὰ τὸ ἀποδεχτοῦμε.

Ἡ ἐσχατολογικὴ αὐτὴ πρόκληση ἀποκαλύπτεται πρῶτα-πρῶτα μὲ τὸ κοινὸ, καὶ γιὰ τὶς τρεῖς ἡμέρες, τροπάριο:

«Ἴδου, ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει ραθυμούντα. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῆς · ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς»

Τὸ «μέσον τῆς νυκτός» (μεσονύκτιο) εἶναι ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἡμέρα φτάνει στὸ τέλος της καὶ μία νέα ἡμέρα ἀρχίζει. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, τὸ μεσονύκτιο γίνεται τὸ σύμβολο τοῦ χρόνου, στὸν ὁποῖο ζοῦμε σὰν χριστιανοί. Γιατί ἡ Ἐκκλησία, ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ, ζεῖ μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, συμμετέχοντας στὶς ἀδυναμίες του καὶ σ' ὅλες τὶς τραγωδίες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, ἡ ἀληθινὴ της ὑπαρξὴ δὲν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», γιατί εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀποστολὴ της εἶναι νὰ ἀναγγεῖλει καὶ νὰ ἀποκαλύψει τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν «καινὴ ἡμέρα». Ἡ ζωὴ της εἶναι μία αἰώνια ἀναμονή, μία συνεχὴς καὶ ἄγρυπνη προσδοκία αὐτῆς τῆς νέας Ἡμέρας... Ἀλλὰ ἐμεῖς ξέρουμε πολὺ καλὰ, πόσο ἰσχυρὸς εἶναι ὁ δεσμός μας μὲ τὴν «παλαιὰ ἡμέρα», μὲ τὸν κόσμο, μὲ τὰ πάθη του καὶ τὶς ἁμαρτίες. Ξέρουμε, πόσο βαθιὰ ἀκόμα ἀνήκουμε στὸν «κόσμο τοῦτο». Εἶδαμε τὸ φῶς, γνωρίσαμε τὸν Χριστό, ἀκούσαμε γιὰ τὴν εἰρήνη, τὴ χαρά, τὴ νέα «ἐν Χριστῷ ζωὴ» καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ κόσμος μᾶς κρατάει σκλάβους του. Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, αὐτὴ ἡ συνεχὴς προδοσία τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ἡ ἀνικανότητα νὰ δώσουμε ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη μας στὸ μόνον πραγματικὸ ἀντικείμενο ἀγάπης, ἐκφράζονται τέλεια στὸ ἐξαποστειλᾶριο τῶν τριῶν αὐτῶν ἡμερῶν:

«Τὸν νυμφῶνα σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα, καὶ σῶσον με»

Τὸ ἴδιο θέμα παρουσιάζεται στὰ Εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὁλόκληρο τὸ κείμενο τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων (ὡς τὸ Ἰω. 13, 31) διαβάζεται στὶς Ὡρες (πρώτη, τρίτη, ἕκτη καὶ ἑννάτη). Αὐτὴ ἡ ἀνακεφαλαίωση

δείχνει, ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ ὁλοκλήρωση τῆς ζωῆς καὶ τῆς διακονίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δίνει τὸ κλειδί γιὰ τὴ βαθύτερη κατανόηση αὐτῆς τῆς ζωῆς. Καθετὶ στὸ Εὐαγγέλιο ὁδηγεῖ σ' αὐτὴ τὴν ἔσχατη ὥρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὅλα γίνονται κατανοητὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ φῶς. Γι' αὐτὸ, κάθε ἀκολουθία αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἔχει εἰδικὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα:

Μεγάλη Δευτέρα

Στὸν Ὅρθρο, διαβάζεται ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου (21, 18- 43) ἡ ἱστορία τῆς «ξηρανθείσης συκῆς». Ἡ συκιὰ ἐδῶ εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ κόσμου, ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ φέρει πνευματικοὺς καρποὺς καὶ ἀπέτυχε ν' ἀνταποκριθεῖ στὸ Δημιουργό του.

Στὴν Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων Δώρων, διαβάζονται ἀπὸ τὸ 24ο κεφάλαιο τοῦ Ματθαίου οἱ στίχοι 3-35, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται στὰ σημεῖα τῆς ἔλευσης τοῦ Κυρίου καὶ τῆς συντέλειας τοῦ κόσμου. Εἶναι μία ἐσχατολογικὴ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὴν ἐρώτηση τῶν μαθητῶν Του καὶ προαναγγέλλει τὸ Τέλος, τὰ Ἔσχατα. «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι...».

Μεγάλη Τρίτη

Στὸν Ὅρθρο, διαβάζεται ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου (22,15-23,39) ἡ καταδίκη τῶν Φαρισαίων. Τὰ πολλὰ «οὐαί» γιὰ τὴν τυφλὴ καὶ ὑποκριτικὴ θρησκεία αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι νομίζουν, ὅτι εἶναι ἀρχηγοὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἀλλὰ στὴν οὐσία «κλείουν τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...».

Στὴν Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων Δώρων, συνεχίζεται ἡ ἀνάγνωση ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, στὰ κεφάλαια 24 (36) 25 καὶ 26 (2). Καὶ ἐδῶ πάλι, γίνεται λόγος γιὰ τὰ Ἔσχατα, γιὰ τὸ Τέλος. Γι' αὐτὸ μιλοῦν καὶ οἱ παραβολές, ποὺ χαρακτηρίζονται «παραβολές τῶν Ἐσχάτων». Εἶναι ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων. «Πέντε ἐξ αὐτῶν ἦσαν φρόνιμοι» καὶ εἶχαν πάρει μαζί μὲ τὶς λαμπάδες τους καὶ ἀρκετὸ λάδι, «πέντε ἦσαν μωραί», οἱ λαμπάδες τους ἔσβυσαν καὶ δὲν ἔγιναν δεκτὲς στὸ γαμήλιο δεῖπνο. Ἡ ἄλλη παραβολὴ εἶναι τῶν ταλάντων. Δὲν χρησιμοποιοῦνται τὰ τάλαντα, ποὺ ἔδωσε στὸν καθένα ὁ Κύριος. «...Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ᾗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται». Καὶ τέλος, διαβάζουμε γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς μέλλουσας κρίσης.

Μεγάλη Τετάρτη

Στὸν Ὅρθρο, τὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα εἶναι ἀπὸ τὸν Ἰωάννη (12, 17-50). Ἀναφέρεται σ' αὐτοὺς ποὺ ἀρνήθηκαν τὸν Χριστὸ καὶ κάνει τὴν ἐσχατολογικὴ προειδοποίηση: «Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου... Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ρήματά μου, ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτὸν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρίνει αὐτὸν ἐν

τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ».

Στὴν Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων Δώρων, διαβάζεται στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου (26, 6-16) ἡ ἱστορία τῆς γυναίκας, ποὺ μὲ πολύτιμα μύρα ἔλουσε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἡ γυναίκα, μὲ τούτῃ τὴν πράξη της, εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς μετάνοιας, μοναδικὰ μέσα γιὰ τὴν ἔνωσή μας μὲ τὸν Χριστό.

Τὰ Εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα βρίσκουν τέλεια ἐρμηνεία καὶ ἀνάπτυξη στὴν ὕμνολογία αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Τὰ στιχηρὰ καὶ τὰ τριώδια (σύντομοι κανόνες ἀπὸ τρεῖς ὥδεις, ποὺ ψάλλονται στὸν Ὅρθρο) ἀναλύουν τὰ Εὐαγγελικὰ νοήματα. Μία προειδοποίηση, προτροπὴ, διατρέχει ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὕμνους: τὸ τέλος, ἡ κρίση ἔρχεται... ἃς προετοιμαστοῦμε ἀνάλογα...

«Ἐρχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τὸ ἐκούσιον Πάθος, τοῖς ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ· ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθῶμεν αὐτῷ καὶ συσταυρωθῶμεν καὶ νεκρωθῶμεν δι’ αὐτὸν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς· ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ· Οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, διὰ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. Καὶ συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.»

(Στιχηρὸ ἀπὸ τοὺς Αἵνους τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγάλης Δευτέρας).

«Ἰδοὺ σοὶ τὸ τάλαντον ὁ Δεσπότης ἐμπιστεύει, ψυχὴ μου· φόβῳ δέξαι τὸ χάρισμα, δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς καὶ κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον, ἵνα στής ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ καὶ ἀκούσης μακαρίας φωνῆς· Εἴσελθε, δοῦλε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτήρ, τὸν πλανηθέντα, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος»

(Δοξαστικὸ τῶν Αἰνῶν στὸν Ὅρθρο τῆς Μεγάλης Τρίτης).

Στὴ διάρκεια τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, τὰ δυὸ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ποὺ διαβάζονται στοὺς Ἑσπερινοὺς εἶναι ἡ Γένεση καὶ οἱ Παροιμίες. Μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας, ἀντὶ γι’ αὐτὰ, ἔχουμε τὰ βιβλία «Ἐξοδος» καὶ «Ἰώβ», πάλι ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἡ Ἐξοδος εἶναι ἡ ἱστορία τῆς σωτηρίας τοῦ Ἰσραήλ, τῆς ἐλευθερίας του ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἡ ἱστορία δηλαδὴ τῆς Διάβασης τῶν Ἑβραίων. Αὐτὴ ἡ ἱστορία προετοιμάζει καὶ μᾶς νὰ κατανοήσουμε τὴν ἔξοδο τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πατέρα Του, τὴν ὁλοκλήρωση δηλαδὴ τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας μας. Ὁ Ἰώβ, ὁ πολύπαθος, εἶναι ἡ προεικόνιση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Αὐτὰ τὰ ἀναγνώσματα, ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ, προαναγγέλλουν τὸ μεγάλο μυστήριον τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς θυσίας Του.

Ἡ λειτουργικὴ πορεία αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἔχει ἀκόμα τὸ ρυθμὸ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς. Λέγεται, ἀκόμα, ἡ προσευχὴ τοῦ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, («Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας, μὴ μοὶ δῶς. Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ. Ναὶ, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν») καὶ γίνονται οἱ ἀνάλογες μετάνοιες. Ἐπίσης, ἔχουμε ἐκτεταμένα ἀναγνώσματα ἀπὸ τὸ Ψαλτήρι καὶ, βέβαια, κάθε πρωτὶ τὴν Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων Δώρων, μὲ τοὺς ὕμνους τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς. Βρισκόμαστε ἀκόμα στὴν περίοδο τῆς μετανοίας, γιατί μόνο ἡ μετάνοια μᾶς ἐξασφαλίζει τὴ συμμετοχὴ μας στὸ Πάσχα τοῦ Κυρίου μας καὶ μᾶς ἀνοίγει τὶς θύρες στὸ Πασχάλιο δεῖπνο.

Τελικὰ, τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλη Τετάρτη, ὅταν ἡ τελευταία πὰ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων Δώρων φτάνει στὸ τέλος, ἀφοῦ τὰ Τίμια Δῶρα ἔχουν μεταφερθεῖ ἀπὸ τὴν Ἀγία Τράπεζα, ὁ ἱερέας λέει, γιὰ τελευταῖα φορᾶ, τὴν προσευχὴ τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ. Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο, ἡ προετοιμασία φτάνει στὸ τέλος. Ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ τώρα στὸ τελευταῖο Του δεῖπνο.

Πηγή: agiazoni.gr